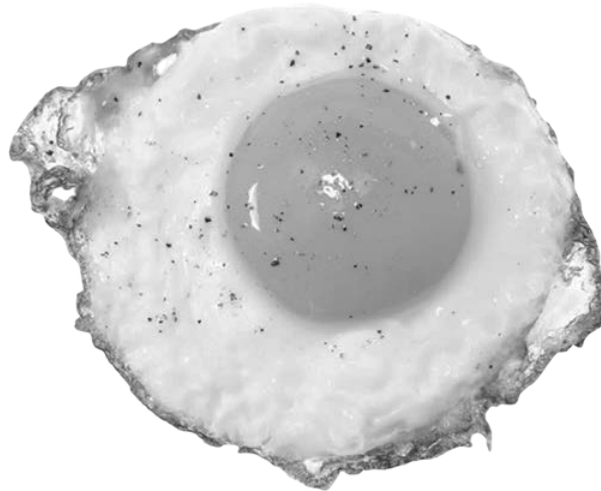

Sunny Side Up

Με έργα των Ιλεάνα Αρναούτου και Ισμήνη Κινγκ, Νικόλα Βεντουράκη, Πάκυ Βλασσοπούλου, Βαλεντίνα Μπαρτολίνι, Νικόλ Οικονομίδου, Βασίλη Παπαγεωργίου και Γιώργο Σταμκόπουλο; Επιμέλεια Ολυμπία Τζώρτζη

30 Μαΐου – 26 Ιουλίου 2025

Μετρούσαμε άραγε όλοι τα καλοκαίρια της παιδικής μας ηλικίας με βάση το πόσα παγωτά φάγαμε—ή μήπως είναι μόνο μεσογειακό πράγμα αυτό; Θυμάμαι αναρίθμητα παιδιά σκορπισμένα στις παραλίες της Ελλάδας, να παίζουν κάτω από τον ήλιο, να μιλούν, να μετρούν και να «ανταγωνίζονται» για το ποιος έφαγε τα περισσότερα παγωτά. Εγώ

σίγουρα κέρδιζα τον αδερφό μου. Κοιτάζοντας πίσω, δεν είμαι σίγουρη αν ήταν η αθωότητα εκείνης της εποχής, το ξέγνοιαστο πνεύμα των αρχών της δεκαετίας του '90, ή απλώς το γεγονός ότι ήμασταν παιδιά—αλλά το καλοκαίρι τότε είχε μια διαφορετική μαγεία.

Η Callirrhoe έχει τη χαρά να παρουσιάσει

το Sunny Side Up, μια ομαδική έκθεση με έργα επτά σύγχρονων καλλιτεχνών που εκπροσωπούνται από την γκαλερί, οι οποίοι προσφέρουν μια προσωπική και κριτική οπτική στο μεσογειακό καλοκαίρι, αντλώντας από προσωπικές και βιωματικές εμπειρίες. Ενώ η έκθεση αντλεί από τη νοσταλγία—τις αναμνήσεις του ήλιου, της θάλασσας και του παγωτού—παράλληλα αναγνωρίζει τις μεταβαλλόμενες πραγματικότητες του παρόντος. Μέσα από μια ποικιλία πρακτικών, τα έργα ερευνούν την ένταση ανάμεσα στην επιθυμία και την ευθραυστότητα: τον αντίκτυπο του υπερτουρισμού, την επιταχυνόμενη κλιματική κρίση και την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στην απόλαυση και την περιβαλλοντική επισφάλεια. Το Sunny Side Up προσκαλεί τους θεατές να σταθούν σε αυτή τη δυαδικότητα—να νιώσουν τη ζεστασιά του ήλιου αναγνωρίζοντας συγχρόνως και την «κάψα».

Η Ιλεάνα Αρναούτου και η Ισμήνη Κινγκ, τα τελευταία δύο χρόνια, ανέπτυξαν έργα που συνδυάζουν βιομηχανικά υλικά με αναστοχασμούς για την οικειότητα, την αρχιτεκτονική και τους εσωτερικούς χώρους. Το δίδυμο ενσωματώνει βιομηχανικά κατάλοιπα σε επιτοίχια γλυπτά που επαναπροσεγγίζουν μοτίβα λουλουδιών και οργανικές φόρμες, συγχωνεύοντάς τα με οπτικά μοτίβα από το αστικό τοπίο. Τα έργα αυτά δεν απεικονίζουν απλώς τη φύση—διατυπώνουν μια νέα ευαισθησία, όπου το ανθρώπινο χέρι είναι ταυτόχρονα ενσωματωμένο και εμπλεκόμενο με το περιβάλλον, διατηρώντας και επαναδιατυπώνοντας τον υλικό κόσμο ως απάντηση στις πιεστικές οικολογικές ανησυχίες του σήμερα. Αυτή η πρακτική εκτείνεται και στην Αίγινα, όπου ανακαλύφθηκαν ταφικές κοιλότητες που συνδέονται με τους Σαλαμινομάχους πολεμιστές—άδειες και αταξινόμητες

αρχαιολογικά—αιωρούμενες σε ένα οριακό σημείο ανάμεσα στην παρουσία και στην απουσία. Η εστίασή τους σε ένα εγκαταλελειμμένο σκάφος που συλλέχθηκε από μια χωματερή—ένα σκάφος απογυμνωμένο από τη λειτουργία του, που πλέον υπάρχει ως κενό κέλυφος—αντικατοπτρίζει ένα αποτύπωμα παρελθόντος, μόχθου και κίνησης.

Ο Νικόλας Βεντουράκης προσφέρει έναν συγκινητικό φωτογραφικό στοχασμό μέσα από την εικόνα φθαρμένων πλαστικών καρεκλών και ενός τραπεζιού—αντικείμενα κοινά σε παραλίες σε όλη την Κύπρο. Φθαρμένα από αμέτρητα καλοκαίρια, αυτές οι ταπεινές, χρηστικές φόρμες συμβολίζουν τόσο τη φευγαλέα χαρά της εποχικής απόδρασης όσο και την περιβαλλοντική επιβάρυνση που μπορεί να επιφέρει αυτή η στιγμή. Ο Βεντουράκης παρακινεί τους θεατές να συλλογιστούν τι αφήνεται πίσω—σωματικά, συναισθηματικά και οικολογικά—καθώς το καλοκαίρι φεύγει. Το έργο του διαλογίζεται πάνω στη μεταβλητότητα της απόλαυσης και στις διαρκείς συνέπειες της υπερκατανάλωσης, προσφέροντας μια λεπτή αλλά δυνατή υπενθύμιση της εύθραυστης σχέσης ανάμεσα στην απόλαυση και τη βιωσιμότητα.

Η Πάκυ Βλασσοπούλου παρουσιάζει μια σειρά από μινιατούρες γλυπτά που εξερευνούν ιδέες σπιτιού, καταφυγίου και προστασίας. Κάθε κομμάτι περικλείει την ουσία ενός καταφυγίου, όχι μόνο για τον άνθρωπο αλλά για όλα τα όντα. Αυτά τα γλυπτά, γεννημένα από τη φαντασία της καλλιτέχνης, προσφέρουν μια ουτοπική ή δυστοπική οπτική του μέλλοντος—ένα μεταφυσικό καταφύγιο όπου πλάσματα κάθε είδους μπορούν να βρουν προστασία. Αυτή η φανταστική απεικόνιση υπογραμμίζει την αλληλεξάρτηση της ζωής, αντηχώντας τη συμβιωτική

σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο και τη φύση. Ιδιαίτερα οι μέλισσες—σύμβολα τόσο της ευθραυστότητας όσο και της ανθεκτικότητας—μας υπενθυμίζουν την ευθύνη μας να συνυπάρχουμε αρμονικά με τον φυσικό κόσμο. Αυτά τα γλυπτά στέκονται ως συγκινητικές υπενθυμίσεις ότι η προστασία και η φροντίδα πρέπει να εκτείνονται πέρα από τα όρια του ανθρώπινου, προσφέροντας μια ματιά σε ένα μέλλον όπου η προστασία κάθε ζωής αποτελεί προτεραιότητα.

Η Βαλεντίνα Μπαρτολίνι προσφέρει μια ήσυχη διαλογιστική προσέγγιση για το πέρασμα του χρόνου και τα λεπτά ίχνη που αφήνει η φύση. Εργάζεται σε χειροποίητο χαρτί, δημιουργώντας με προσοχή μια υποβρύχια, ονειρική ατμόσφαιρα που υπογραμμίζει την κατασκευή του μεσογειακού καλοκαιρινού ονείρου. Η προσέγγιση της Μπαρτολίνι τονίζει διαρκώς την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στην ανθρώπινη παρουσία και στη φύση, παρουσιάζοντας μια οπτική όπου το παρελθόν και το παρόν συνυπάρχουν.

Η Νικόλ Οικονομίδου, Ελληνοαμερικανίδα καλλιτέχνης, γεφυρώνει γεωγραφίες και ταυτότητες μέσα από τον στοχασμό της για την καλοκαιρινή εμπειρία, μέσω ενός δίπτυχου που παραπέμπει στη γνώριμη σκηνή του Coney Island—μια εικόνα βαθιά συνδεδεμένη με την παιδική της ηλικία στις ΗΠΑ. Το έργο της γιορτάζει τη ζωντάνια και τη χαρά του καλοκαιριού ως τόπου πολιτισμικής ανταλλαγής και συλλογικής μνήμης. Μέσα από πολυεπίπεδες αναπαραστάσεις της παραλίας, η Οικονομίδου διερευνά πώς η Μεσόγειος—και παρόμοιοι προορισμοί εποχικής απόλαυσης—έχουν μετατραπεί σε παγκόσμιους τόπους σύνδεσης, επιθυμίας και εκμετάλλευσης. Το έργο της εκφράζει μια πανανθρώπινη λαχτάρα για τον ήλιο, τη θάλασσα και το παιχνίδι,

υφαίνοντας δύο διαφορετικά αλλά συγκινητικά τοπία. Εδώ, επικεντρώνεται συγκεκριμένα σε ένα καλοκαίρι του 1983, όπως θα το φανταζόταν κανείς.

Ο Βασίλης Παπαγεωργίου παρουσιάζει έναν στοχασμό που συνυφαίνει την παράκτια αρχιτεκτονική, προσωπικά αντικείμενα και συμβολικές μορφές, για να εξετάσει την πολιτική του τουρισμού και τον αντίκτυπό του στο περιβάλλον και στο ανθρώπινο σώμα. Η εγκατάστασή του ενσωματώνει λουλούδια και ξαπλώστρες μεταμορφωμένες σε γλυπτικές μορφές που σχολιάζουν την εμπορευματοποίηση και την οικολογική ευθραυστότητα. Η μεταλλική ξαπλώστρα συμβολίζει τον στοχασμό πάνω στα καπιταλιστικά συστήματα απόλαυσης, τον ρόλο τους στην κυκλική εξάντληση των παγκόσμιων πόρων και την ένταση ανάμεσα στην ανάπαυση και τον αέναο κύκλο κατανάλωσης. Παράλληλα, το μεταλλικό λουλούδι αναδύεται σαν μια ψεύτικη υπόσχεση από έναν τεχνητό κήπο—ένας εφήμερος παράδεισος που προσφέρει μια ομορφιά που δεν μπορεί να διατηρηθεί, αντανakλώντας τον μύθο του ίδιου του καλοκαιριού. Μέσα από αυτά τα στοιχεία, ο Παπαγεωργίου ασκεί κριτική στην εξάντληση των πλανητικών πόρων και στο φυσικό και ψυχικό κόστος της σύγχρονης ζωής. Αποδομώντας οικεία σύμβολα ανάπαυσης και αναψυχής, αντιπαρατίθεται στη λογική της καπιταλιστικής κατανάλωσης και στη φευγαλέα φύση της ανθρώπινης επιθυμίας.

Ο Γιώργος Σταμκόπουλος αποτυπώνει τη μεταμορφωτική ομορφιά του μεσογειακού τοπίου μέσα από αφηρημένες, χειρονομιακές ζωγραφιές που παραπέμπουν τόσο στη μουσική όσο και στη φύση. Η τεχνική του ξεκινά με την εφαρμογή μιας μάσκας στον καμβά, ακολουθούμενη από χειρονομιακή ζωγραφική. Αφού στεγνώσει η πρώτη

στρώση, εναλλάσσει την εφαρμογή
μάσκας και λαδιού, δημιουργώντας μια
πολυεπίπεδη διαδικασία με απρόβλεπτα
σχήματα και κενά που παραμένουν
άβαφα. Όταν καλύπτεται όλος ο καμβάς,
ξύνει το χρώμα, προσθέτοντας βάθος
και πολυπλοκότητα στα δυναμικά,
‘ανάγλυφα’ έργα του. Αυτή η μέθοδος
αντανακλά τη μεταμορφωτική διαδικασία
του ‘καλουπώματος’, δημιουργώντας
καμβάδες που είναι τόσο οπτικά
όσο και υλικά πλούσιοι. Τα έργα του
παραπέμπουν σε λαμπυρίζοντα νερά,
φωτεινούς ουρανούς και στη ρευστότητα
του φωτός και της σκιάς, αντηχώντας
τους κυκλικούς ρυθμούς αλλαγής της
περιοχής. Μέσα από αυτήν τη γλώσσα
της εικόνας, προσκαλεί τον θεατή σε
έναν χώρο αισθητηριακής μνήμης—όπου
η μεταμόρφωση και η διαχρονικότητα
συνυπάρχουν.

κείμενο
Ελένη Ρήγα &
Ολυμπία Τζώρτζη